

Sygn. akt **II AKa 26/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania
Sędziowie:	SA Janusz Jaromin SA Andrzej Wiśniewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 r. sprawy

M. D.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 25 listopada 2013 r., sygn. akt III K 219/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. K. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu i 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Andrzej Wiśniewski Andrzej Mania Janusz Jaromin

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie rozpatrywał kwestię orzeczenia wyroku łącznego wobec M. D. skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 20 września 2011r., sygn. akt V K 1535/10, za czyn z art. 158 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełniony w dniu 24 czerwca 2010r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której orzeczono okres zatrzymania od 24 czerwca 2010r. do 25 czerwca 2010r.,

II. Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 17 listopada 2010r., sygn. akt IV K 1328/10, za czyn z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełniony w dniu 21 października 2009r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

III. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 listopada 2010r., sygn. akt III K 2/11:

1. za czyn z art. 280 §2 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełniony w dniu 3 lipca 2010r. na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. za czyn z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 297 §1 k.k. w zb. z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełniony w okresie od 16 października 2009r. do 19 października 2009r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

a następnie na karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 28 lipca 2010r. do 2 czerwca 2011r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 25 listopada 2013r. rozwiązał karę łączną opisaną w punkcie III części wstępnej wyroku, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I, II i III pkt 1 oraz III pkt 2 części wstępnej wyroku i wymierzył skazanemu M. D. karę łączną 6 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie wyroku pozostawiając do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 577 k.p.k. i art. 63 §1 k.k. na poczet kary łącznej Sąd zaliczył okresy od 24 czerwca 2010r. do 25 czerwca 2010r., od 2 czerwca 2011r. do 2 stycznia 2012r., od 2 stycznia 2012r. do 1 listopada 2012r. i od 1 listopada 2012r.

Sąd rozstrzygnął również o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu i zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Wyrok w części dotyczącej punktów 2 i 3 jego części dyspozytywnej zaskarżył obrońca skazanego, zarzucając mu rażącą surowość wymierzonej wobec M. D. kary łącznej, która nie odpowiada dyrektywom jej wymiaru oraz nie uwzględnia w należyтым stopniu okoliczności dotyczących osoby skazanego mających wpływ na ograniczenie wysokości przedmiotowej kary łącznej.

Z uwagi na powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku łącznego poprzez obniżenie kary łącznej do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i zwolnienie skazanego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się oczywiście bezzasadna.

Sąd I instancji prawidłowo połączył wszystkie kary jednostkowe kształtując nową karę łączną z poszanowaniem reguł jej wymiaru. Kara łączna powinna zostać wymierzona w granicach od 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z kar jednostkowych) do 7 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar). Średnia kara równie odległa od kary orzeczonej z pełną absorpcją i od kary z pełną kumulacją wynosiła zatem 6 lat pozbawienia wolności.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd meriti miał na uwadze zarówno dolną, jak i górną granicę kary łącznej, jak i karę średnią ważoną. Uwzględniając fakt, że pomiędzy przestępstwami przypisanymi skazanemu zachodziły pewne podobieństwa (dwa przestępstwa oszustwa) zaistniały przesłanki przemawiające za miarkowaniem kary łącznej w dolnych granicach – bliżej absorpcji. Dwa pozostałe przestępstwa były zaś z gruntu odmienne, godzące w inne dobra, przede wszystkim dobra osobiste (art. 158 i 280 k.k.). Ten argument przemawia z kolei za wymierzeniem kary łącznej w górnych granicach. Wszystkie przestępstwa popełnione zostały w odstępie 9 miesięcy (między październikiem 2009r., a lipcem 2010r.), zatem związek czasowy był dość luźny. Podsumowując rozważania dotyczące związku przedmiotowo-podmiotowego pomiędzy przestępstwami, za które wymierzono kary jednostkowe podlegające łączeniu w niniejszym postępowaniu, należy wskazać, że wymierzona kara łączna powinna zostać ukształtowana nieco powyżej średniej kary,

w równym stopniu odległej od kary z pełną absorpcją i kary z pełną kumulacją. To zaś oznacza, że karę 6 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, zaledwie o 3 miesiące przewyższająca karę średnią, należy uznać za trafną, a z pewnością nie jako rażąco niewspółmiernie surową, tylko zaś taka uprawniałaby Sąd odwoławczy do ingerencji w jej wymiar. Jest to przy tym kara o 7 miesięcy korzystniejsza aniżeli dotychczasowe kary wykonywane odrębnie, chociaż nie istnieje wymóg, by na skutek kary łącznej sytuacja skazanego ulegała poprawie.

Sąd Apelacyjny nie znalazł zatem podstaw do uwzględnienia zarzutu i wniosku apelacji obrońcy skazanego, a ponieważ nie zachodziły przesłanki do ingerencji z urzędu, poza granicami zaskarżenia, należało na podstawie art. 437 §1 k.p.k. utrzymać w mocy zaskarżony wyrok.

Sąd rozstrzygnął o wynagrodzeniu obrońcy oskarżonego na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 2 ust. 3, § 14 ust. 5, § 19 pkt 1 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 461).

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 §1 k.p.k. i art. 6 zdanie drugie ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zm.). Sąd uznał, że z uwagi na sytuację majątkową skazanego i perspektywę długotrwałej izolacji, należało zwolnić go od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego.

(A. Wiśniewski) (A. Mania) (J. Jaromin)